

THINGS

WE

LEFT

BEHIND

*'En ze leefden nog lang en gelukkig'
geldt nooit voor de slechterik*

LUCY SCORE

Lucy Score

Things we left behind

Knockemout-serie – deel 3

Vertaling Jacodine van de Velde

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor de twaalfjarige, zeventienjarige, eenen-
twintigjarige en dertigjarige ik. Je was nooit zo'n
ramp als je dacht. Het komt allemaal goed.

1

Crematieburrito

Sloane

De schommelbank onder me kraakte ritmisch toen ik een teen gebruikte om me af te zetten tegen de vloerplanken van de veranda. Januari glipte met haar ijzige vingers onder de deken en door de lagen van mijn kleren. Maar dat was zinloos, want vanbinnen was ik al bevroren.

Mijn oog viel op de verlepte kerstkrans aan de paarse voordeur.
Ik moest hem eraf halen.

Ik moest weer aan het werk gaan.

Ik moest terug naar boven gaan en alsnog de deodorant die ik was vergeten opspuiten.

Blijkbaar moest ik heel veel dingen. En ze voelden allemaal monumentaal, alsof terug naar binnen gaan en de trap naar mijn slaapkamer op klauteren dezelfde hoeveelheid energie vergde als het beklimmen van de top van de Mount Everest.

Sorry, Knockemout, jullie zullen het moeten doen met een bibliothecaresse met zweetgeur.

Ik zoog mijn longen vol met vlijmscherpe lucht. Het was gek dat ik mezelf eraan moest herinneren iets te doen wat zo vanzelfsprekend was als ademen. Rouw had de neiging overal zijn weerslag op te hebben, zelfs als je erop voorbereid was.

Ik hief mijn vaders mok met de tekst *Advocaat van de duivel* naar mijn mond en nam een versterkende slok van mijn ontbijtwijn. De rest van de dag zou ik doorbrengen in de plakkerige hitte van het uitvaartcentrum van Knockemout, dat de oneerbiedige naam Knock 'Em Stiff had gekregen. De thermostaat van het uitvaartcentrum zakte nooit onder de vierentwintig graden vanwege het dunnere bloed van de oudere bezoekers die er normaal gesproken aanwezig waren.

Mijn ademhaling veroorzaakte een witte wolk. Toen hij verdween, herstelde mijn uitzicht op het huis naast dat van mij.

Het was een onopvallend pand van twee verdiepingen met een beige gevel en een onderhoudsvriendelijke tuin.

Om eerlijk te zijn zorgde mijn speelse victoriaanse huis met een veranda die helemaal rondliep en onsubtiele torentjes ervoor dat de meeste andere huizen saai leken. Maar dat hiernaast had een leegheid die het contrast nog groter maakte. Al sinds meer dan een decennium werden de enige tekenen van leven beperkt tot de werklui die de tuin onderhielden en de sporadische bezoeken van de irritante eigenaar.

Ik vroeg me af waarom hij het niet gewoon had verkocht of tot de grond had afgebrand. Of wat het ook was wat belachelijk rijke mannen deden met plekken die gekenmerkt werden door duistere schaduwen en geheimen.

Het irriteerde me dat hij nog altijd de eigenaar was. Dat hij er af en toe nog steeds verbleef. Allebei wilden we niet opgezadeld worden met die herinneringen. Allebei wilden we geen erfgrans delen.

Mijn voordeur ging open en mijn moeder stapte naar buiten.

Karen Walton was in mijn ogen altijd prachtig geweest. Zelfs vandaag, zelfs met het prille verdriet op haar gezicht, was ze nog altijd mooi.

‘Wat vind je? Te veel van het goede?’ vroeg ze terwijl ze langzaam een rondje draaide in haar zwarte jurkje. De nette boothals en lange

mouwen moesten het afleggen tegen een flirterige rok van donker tule dat glinsterde. Haar steile blonde bob werd met een fluwelen hoofdband naar achteren gehouden.

Mijn vriendin Lina was een paar dagen geleden met ons gaan shoppen om een uitvaartoutfit te kopen. Mijn gebreide jurk was kort, strak en donkerbruin, met zakken die in de naad van de rok waren verborgen. Hij was prachtig en ik zou hem nooit meer dragen.

‘Je ziet er geweldig uit. Hij is perfect,’ verzekerde ik haar terwijl ik uitnodigend een hoek van de deken optilde.

Ze ging zitten en klopte op mijn knie toen ik ons beiden bedekte.

Deze schommelbank was al een eeuwigheid het middelpunt van ons gezin. Hier hadden we ons na schooltijd verzameld voor snacks en roddels. Mijn ouders zagen elkaar hier het hele jaar door voor hun wekelijkse happy hour. Zodra de afwas van het Thanksgiving-diner was gedaan, hingen we hier met z’n allen rond met onze favoriete boeken en knusse dekentjes.

Ik had dit belachelijke gevaarte van een huis met olijfgroene, paarse en donkerblauwe verf twee jaar geleden geërfd toen mijn ouders naar Washington verhuisden om dichterbij paps artsen te wonen. Ik had er altijd van gehouden. Geen andere plek op aarde zou ooit als thuis voelen. Maar momenten als deze lieten me beseffen dat in plaats van groeien, ons gezin kleiner werd.

Mam blies haar adem uit. ‘Nou, dit is klote.’

‘We zien er in ieder geval goed uit terwijl het klote is,’ merkte ik op.

‘Dat is de Walton-manier,’ beaamde ze.

De voordeur ging weer open en mijn zus, Maeve, vergezelde ons. Ze droeg een no-nonsense zwart broekpak en een wollen jas. Haar handen had ze om een dampende mok thee gevouwen. Zoals altijd was ze mooi, maar ze zag er moe uit. Ik maakte een mentale aantekening om haar na de crematie aan de tand te voelen om er zeker van te zijn dat er niets anders met haar aan de hand was.

‘Waar is Chloe?’ vroeg mam.

Maeve rolde met haar ogen. ‘Ze heeft haar opties teruggebracht naar twee outfits en zei tegen me dat ze met allebei wat tijd nodig had voordat ze haar uiteindelijke keuze kon maken.’ Ze wurmde zich op het kussen naast onze moeder.

Mijn nichtje was een fashionista van de bovenste plank. Tenminste, de bovenste plank die een twaalfjarige met een beperkt budget in het landelijk Virginia kon bereiken.

We schommelden een poosje in stilte, alle drie in onze eigen herinneringen opgaand.

‘Weten jullie nog die keer toen jullie vader een kerstboom had gekocht die zo breed was dat hij niet door de voordeur paste?’ vroeg mam. Er klonk een glimlach in haar toon.

‘Het begin van onze verandaboomtraditie,’ wist Maeve.

Ik voelde een steek schuldgevoel. Ik had deze kerst geen boom op de veranda geplaatst. Ik had zelfs binnen niet eens een kerstboom. Alleen de inmiddels verlepte kerstkrans die ik bij een goeddoelenactie van Chloe’s school had gekocht. Kanker had de plannen van ons gezin overhoopgegooid.

Volgend jaar zou ik het goedmaken, besloot ik. Dan zou hier leven zijn. Familie. Gelach en koekjes en alcohol en slecht ingepakte cadeaus.

Dat was wat pap gewild zou hebben. Weten dat het leven zou doorgaan, ondanks dat we hem vreselijk misten.

‘Ik weet dat je vader degene van de peptalks was,’ begon mam. ‘Maar ik heb hem beloofd dat ik mijn best zou doen. Dus dit is hoe we het gaan doen. We lopen dat uitvaartcentrum binnen en geven hem de mooiste afscheidsdienst die deze stad ooit heeft gezien. We gaan lachen en huilen en ons bewust zijn van hoeveel mazzel we hebben dat we hem bij ons hadden voor zolang als het duurde.’

Maeve en ik knikten terwijl de tranen al in onze ogen opwelden. Ik knipperde ze weg. Het laatste wat mijn moeder of zus konden

gebruiken, was een vulkaan aan verdriet van mij.

‘Krijg ik een “echt wel” van jullie?’ vroeg mijn moeder.

‘Echt wel,’ reageerden we met trillende stem.

Mam keek van de een naar de ander. ‘Dat was waardeloos.’

‘Sjee. Sorry dat we niet staan te juichen voor paps crematie,’ zei ik droog.

Mam stak haar hand in de zak van haar jurk en viste er een roze roestvrijstalen flacon uit. ‘Dit zal wel helpen.’

‘Het is halftien ’s ochtends,’ zei Maeve.

‘Ik drink wijn,’ biechtte ik op. Ik stak mijn mok omhoog.

Mam overhandigde de meisjesachtige flacon aan mijn zus. ‘Zoals je vader altijd zei: “We kunnen niet de hele dag drinken als we nu niet beginnen.”’

Maeve zuchtte. ‘Oké. Maar als we nu beginnen met drinken, nemen we een Uber naar de crematie.’

‘Daar drink ik op,’ stemde ik in.

‘Proost, pap,’ zei Maeve, en ze nam een slokje uit de flacon. Vrijwel onmiddellijk kromp ze ineem. Ze gaf de flacon terug en mam hief het op in een stille toast.

De voordeur vloog met een klap open en Chloe verscheen op de veranda. Mijn nichtje droeg een maillot met een patroon, een paarse, satijnen korte broek en een coltrui van ribstof. Haar haren waren in twee zwarte afro-puffs boven op haar hoofd gebonden. Blijkbaar had Maeve de make-upstrijd vandaag verloren, want Chloe’s oogleden hadden een donkerpaarse kleur. ‘Denken jullie dat dit te veel aandacht van opa afleidt?’ vroeg ze terwijl ze een pose aannam door met haar handen op haar heupen te gaan staan.

‘Goeie god,’ mompelde mijn zus zachtjes, en ze pakte de flacon terug.

‘Je ziet er prachtig uit, liefje,’ zei mijn moeder, die naar haar enige kleinkind grijnsde.

Chloe draaide een rondje. ‘Dank je wel en dat weet ik.’

De mollige, knorrige poes die ik samen met het huis had geërfd, sloop met haar gebruikelijke veroordelende blik de veranda op. De half verwilderde vlooiënbaal had de koninklijke naam Lady Mildred Meowington gekregen. In de loop van de tijd was dat afgekort naar Milly Meow Meow. Tegenwoordig, wanneer ik voor de achttiende keer op een dag naar haar schreeuwde dat ze niet aan de achterkant van de bank mocht krabbelen, was het gewoon Meow Meow of ‘hé, krengr.’

‘Ga naar binnen Meow Meow, anders zit je de hele dag buiten,’ waarschuwde ik haar.

De poes verlaagde zich er niet toe om een reactie op mijn waarschuwing te geven. In plaats daarvan gaf ze een kopje tegen Chloe’s zwarte maillot en ging vervolgens aan haar voeten zitten om haar katachtige kontgat van de nodige aandacht te voorzien.

‘Gatver,’ kermde Maeve.

‘Geweldig. Nu moet ik mijn maillot ontharen,’ klaagde Chloe. Ze stampvoette met een van haar in laarzen gehulde voeten.

‘Ik zal de kledingroller zoeken,’ bood ik aan. Ik duwde me van de schommelbank en gaf de poes een zetje met mijn voet tot ze op haar rug rolde en met haar buik omhoog lag. ‘Wie wil er ontbijtwijn?’

‘Je weet wat ze zeggen,’ zei mam, die mijn zus overeind trok. ‘Chardonnay is de belangrijkste maaltijd van de dag.’

De warme, soezige alcoholwaas begon ongeveer in het tweede uur van de afscheidsreceptie weg te trekken. Ik wilde hier niet in een kamer met een stemmig pauwenbehang voor een roestvrijstalen urn staan om condoleances in ontvangst te nemen en te luisteren naar verhalen over wat een geweldige man Simon Walton was.

Er zouden geen nieuwe verhalen volgen, realiseerde ik me. Mijn lieve, briljante, zachtaardige, ongecoördineerde vader was er niet

meer. En het enige wat er overbleef, waren herinneringen die nooit het gat zouden kunnen vullen dat zijn afwezigheid achterliet.

‘Ik weet niet wat we moeten zonder oom Simon,’ zei mijn nicht Nessa. Ze wiegde een mollige baby op haar heup terwijl haar man hun vlinderdas dragende driejarige in toom probeerde te houden. Mijn vader had altijd vlinderdassen gedragen. ‘Hij en je moeder kwamen altijd eens per maand oppassen, zodat Will en ik een avondje uit konden.’

‘Hij vond het geweldig om tijd met jullie kinderen door te brengen,’ verzekerde ik haar.

Mijn ouders hadden er geen geheim van gemaakt een huis vol familieleden te willen. Dat was de reden dat ze een gastvrij victoriaans huis hadden gekocht, met achttien kamers en een formele eetkamer waar minstens twintig man kon zitten. Maeve had plichtsgetrouw een kleinkind opgehoest, maar was later gescheiden en een voortvarende juridische carrière had tijdelijk de plannen voor een tweede gedwarsboomd.

En dan had je mij nog. Ik was hoofdbibliothecaresse van de beste openbare bibliotheek van de regio en werkte me drie slagen in de rondte om onze collectie, activiteiten en services uit te breiden. Maar ik was geen steek dicht bij een huwelijk en baby's dan op mijn dertigste, wat... shit, een hele tijd geleden was.

Nessa's baby produceerde een straal kwijl en leek uitermate trots op zichzelf.

‘O-o,’ zei mijn nicht.

Ik volgde haar blik naar de peuter die zijn vader ontweek door rondjes rond de sokkel met de urn te rennen.

‘Houd vast,’ zei Nessa, die me de baby overhandigde. ‘Mama moet heel snel en stijlvol de dag zien te redden.’

‘Weet je,’ zei ik tegen de baby, ‘mijn vader zou het waarschijnlijk geweldig vinden als je broer per ongeluk zijn as omver zou gooien. Hij zou het hilarisch vinden.’

Met de grootste, blauwste ogen die ik ooit had gezien, keek ze me met een uilachtige nieuwsgierigheid aan. Ze was grotendeels kaal met piekerige blonde haarplukjes die zorgvuldig onder een eigenzinnige, roze strik waren verstopt. Een met kwijl bedekt knuistje kwam mijn kant op en ze streek met haar vinger over mijn wang.

De tandeloze grijns verraste me, net als de verrukte giechel die ergens rond haar buik ontstond. Geluk – van het sprankelende soort – borrelde in me op.

‘Crisis afgewend,’ zei Nessa, die weer terugkwam. ‘Ahhh, ze vindt je leuk!’

Mijn nicht nam haar dochter van me over en het verbaasde me dat ik het warme, giechelende gewicht in mijn armen meteen miste. Onthutst keek ik het gezinnetje na, dat verder schoof in de rij om mijn moeder en zus te begroeten.

Ik had weleens gehoord dat de biologische klok van vrouwen begon te tikken door een vleug babygeur, maar dat een crematie dat veroorzaakte? Dat moest wel een primeur zijn.

Natuurlijk wilde ik een gezin. Ik was er altijd van uitgegaan dat ik er tijd voor zou maken... na mijn studie, vervolgens nadat ik een baan had, vervolgens als ik mijn droombaan in mijn geboorteplaats te pakken had, en toen nadat ik de bibliotheek naar het nieuwe gebouw had verhuisd.

Ik werd er niet jonger op. Mijn eitjes werden niet op wonderbaarlijke wijze verser. Als ik een gezin voor mezelf wilde, dan zou ik daar nu mee aan de slag moeten gaan.

Zo, shit zeg.

Evolutionaire instincten kregen me in hun greep terwijl ik Bud Nickelbee in me opnam toen hij voor me kwam staan en me condoleerde. Buds iele lijf was altijd in een overall gehuld. Als brildrager had ik geen probleem met zijn bril in Lennon-stijl. Maar de lange, zilverkleurige paardenstaart en zijn plannen om met pensioen te

gaan en ergens in Montana een elektriciteitsvrije bunker te bouwen waren dealbrakers.

Ik wilde een man die jong genoeg was om het avontuur van baby's met me aan te gaan. Bij voorkeur hier, met een Costco en een Target in de buurt.

Mijn biologische klok-openbaring werd onderbroken door de komst van Knox en Naomi Morgan. De bebaarde bad boy van Knockemout was gevallen voor de bruid op de vlucht toen ze vorig jaar in ons stadje neerstreek. Samen hadden ze het voor elkaar gekregen om een zwijmelend happily ever after te creëren, die ik op papier verslond toen ik een tiener was... en een jongvolwassene... en zelfs vorige week nog.

Over evolutionaire instincten gesproken, de knorrige Knox in pak – zijn stropdas hing scheef, alsof hij geen moeite had willen doen om hem goed te strikken – was absoluut materiaal voor het vaderschap. Zijn breedgeschouderde broer, Nash, verscheen in volledig politie-uniform achter hem. Bezitterig pakte hij de hand van zijn verloofde vast, de prachtige en modieuze Lina. Beide mannen hadden uitstekende genen om door te geven.

Ik schudde mijn voortplantingsmijmeringen van me af. 'Bedankt dat jullie er zijn,' zei ik.

Naomi zag er vrouwelijk en zachtaardig uit in een donkerblauwe wollen jurk en haar haren gestyled in dansende, bruine golven. Ze omhelsde me en ik rook een vage vleug citroen, wat een glimlach op mijn gezicht bracht. Wanneer ze gestrest of verveeld of blij was, maakte Naomi schoon. Het was haar liefdestaal. De bibliotheek was nooit zo schoon geweest als toen zij de rol van coördinator maatschappelijke dienstverlening op zich had genomen.

'We vinden het zo erg van Simon. Hij was een geweldige man,' zei ze. 'Ik ben blij dat ik hem met Thanksgiving mocht ontmoeten.'

'Ik ook,' reageerde ik.

Het was de laatste officiële Walton-feestdag in het ouderlijk huis

geweest. Het huis barstte uit zijn voegen van alle vrienden en familie en al het eten. Zo. Veel. Eten. Ondanks zijn ziekte was pap ontzettend gelukkig geweest.

De herinnering veroorzaakte een nieuwe golf verdriet in me en ik had er alles voor nodig om niet in huilen uit te barsten. Ik wist het te beperken tot een hik-snik die uit mijn keel ontsnapte toen ik me losmaakte uit Naomi's omhelzing.

'Sorry. Te veel ontbijtwijn,' jokte ik.

Onze vriendin Lina stapte naar voren. Met haar lange benen zag ze er in haar sexy broekpak en fantastische stiletto's stoer uit. Ze grimaste en leunde toen naar me toe voor een ongemakkelijke omhelzing. Lina was niet het aanhankelijke-aanrakerige type, behalve met Nash. Daardoor waardeerde ik het gebaar des te meer.

Alhoewel, als mensen niet snel zouden stoppen met zo aardig te doen, zou die verdomde dam doorbreken en het reservoir met mijn verdriet losbarsten.

'Dit is zo klote,' fluisterde ze voordat ze me losliet.

'Ja, dat is het zeker.' Ik schraapte mijn keel en onderdrukte mijn emoties. Boosheid kon ik aan. Boosheid was makkelijk en helder en opluchtend, krachtig zelfs. Maar de lastigere emoties deelde ik niet graag met anderen.

Lina stapte terug naar achteren en schoof onder Nash' arm. 'Wat ga je doen na dit... feestgedruis?' vroeg ze.

Ik wist precies wat ze vroeg. Ze zouden langskomen als ik het vroeg. Man, zelfs als ik het niet vroeg. Als ze ook maar een tel dachten dat ik een schouder nodig had om op te huilen, of een goedgemaakte cocktail, of gedweilde vloeren, dan zouden Naomi en Lina er zijn.

'Mam heeft een overnachting in een wellnesscentrum geboekt met een paar vriendinnen en Maeve organiseert vanavond een etentje voor gasten die van verder weg komen,' antwoordde ik. Het was geen leugen. Mijn zus gaf echt een etentje voor onze ooms, tantes,

neven en nichten. Maar ik had al bedacht dat ik een migraineaanval zou veinzen en mijn trieste stortvloed van verdriet eruit zou gooien in de privacy van mijn eigen huis.

‘Laten we binnenkort afspreken. Maar niet op het werk,’ voegde Naomi er streng aan toe. ‘Neem zo lang vrij als je nodig hebt.’

‘Ja. Absoluut. Bedankt,’ zei ik.

Mijn vriendinnen schoven verder in de rij naar mijn moeder en lieten de toekomstige papa’s van hun baby’s bij mij achter.

‘Dit is fucking klote,’ bromde Knox nors toen hij me omhelsde.

Ik glimlachte tegen zijn borstkas. ‘Helemaal waar.’

‘Als je ook maar iets nodig hebt, Sloaney Baloney,’ zei Nash, die me na zijn broer omhelsde. Hij hoefde de zin niet af te maken. We waren samen opgegroeid. Ik wist dat ik op hem kon rekenen. Net als op Knox, al zou die het nooit aanbieden. Hij zou gewoon komen opdagen en knorrig iets attents doen en vervolgens boos worden als ik probeerde hem te bedanken.

‘Bedankt, jongens.’

Nash maakte zich van me los en scande de menigte die de ruimte uit liep naar de foyer. Zelfs op een uitvaart was onze hoofdcommandant van de politie als een waakhond die ervoor zorgde dat zijn kudde veilig was. ‘We zullen nooit vergeten wat je vader voor Lucian heeft gedaan,’ zei hij.

Ik verstijfde. Iedere keer dat iemand zijn naam noemde, leek er een bel door mijn schedel te galmen. Het geluid trilde door tot in mijn botten, alsof het iets zou moeten betekenen. Maar dat deed het niet. Niet meer. Tenzij ‘ik haat die kerel’ als ‘iets’ telde.

‘Ach, ja, pap heeft heel veel mensen in zijn leven geholpen,’ zei ik ongemakkelijk.

Het was waar. Simon Walton had teruggegeven als advocaat, coach, mentor en vader. Nu ik erover nadacht, waren hij en zijn geweldigheid waarschijnlijk de schuld van mijn huidige ongetrouwde, kinderloze bestaan. Ik zou toch nooit een partner in

mijn leven vinden die kon meten met wat mijn ouders in elkaar hadden gevonden?

‘Als je het over de duivel hebt,’ zei Knox.

Alle drie keken we naar de deuropening achter in de ruimte, die plotseling heel klein leek door de broeierige man in een veel te duur pak.

Lucian Rollins. Luce of Lucy voor zijn vrienden, waar hij er maar weinig van had. Lucifer voor mij en de rest van zijn legioen vijanden.

Ik háátte hoe mijn lichaam op die man reageerde, iedere keer dat hij een ruimte binnenkwam. Dat tintelende bewustzijn, alsof iedere zenuw in mijn lichaam op hetzelfde moment dezelfde boodschap ontving.

Die innerlijke, biologische waarschuwing dat er gevaar nabij was kon ik aan. Tenslotte was er niets veilig aan die man. Wat ik niet aankon, was hoe die tintelingen onmiddellijk veranderden in een warm, gelukkig, reflexmatig *daar ben je*, alsof ik mijn adem had ingehouden tot hij verscheen.

Ik beschouwde mezelf als een ruimdenkende, leven-en-laten-leven, verstandige volwassene. Maar Lucian kon ik niet uitstaan. Zijn hele bestaan duwde op iedere knop die ik had. Wat precies was waar ik mezelf iedere verdomde keer aan herinnerde wanneer hij opdook alsof hij vanuit een of andere stomme, wanhopige plek in mijn geest werd opgeroepen. Tot ik mezelf erop wees dat hij niet langer dat mooie, dappere joch uit mijn tienerboekwurmdromen was.

Die Lucian, de dromerige, hoopvolle jongen die een veel te zware last droeg, was verdwenen. In zijn plaats was er nu een kille, genadeloze man die mij net zozeer haatte als ik hem.

Ik vertrouwde je, Sloane. En jij hebt dat vertrouwen geschaad. Je hebt meer schade aangericht dan hij ooit heeft kunnen doen.

We waren nu andere mensen. Onze blikken vonden elkaar in die bekende, ongemakkelijke herkenning.

Het was vreemd om een geheim te delen met de jongen van wie ik ooit had gehouden en het nu te delen met de man die ik niet kon uitstaan. Er school een ondertoon in iedere interactie. Een betekenis die niemand behalve wij konden ontcijferen. En misschien was er een klein, stom duister kantje in me dat een kick voelde iedere keer dat onze ogen elkaar vonden. Alsof dat geheim ons verbond op een manier die nooit ongedaan kon worden gemaakt.

Hij bewoog zich naar voren en de menigte week uiteen terwijl macht en rijkdom een eigen pad baanden.

Maar hij kwam niet naar mij. Hij liep rechtstreeks naar mijn moeder.

‘Mijn lieve jongen.’ Mam opende haar armen en Lucian stapte erin. Hij trok haar in een omhelzing die een verontrustende vertrouwdheid vertoonde.

Haar lieve jongen? Lucian was een veertigjarige met grootheidswaan.

De Morgan-broers voegden zich bij hun vriend en mijn moeder.

‘Hoe gaat het met jullie, Sloane?’ vroeg mevrouw Tweedy – Nash’ oudere, sportschool-bezoekende buurvrouw – toen ze hun plek innam. Ze droeg een zwart velours trainingspak en haar haren werden uit haar gezicht gehouden door een somber uitzienende zweetband.

‘Het gaat wel. Dank je wel dat je er bent,’ zei ik terwijl ik haar eeltige hand in de mijne nam.

Uit mijn ooghoek zag ik mam zich iets terugtrekken uit de omhelzing met Lucian. ‘Ik kan je niet genoeg bedanken. Ik zal je nooit kunnen terugbetalen voor wat je voor Simon hebt gedaan. Voor mij. Voor ons gezin,’ zei ze met tranen in haar ogen.

Eh, wát? Mijn ogen hadden geen andere keuze dan zich op Lucians duivels knappe gezicht richten.

God, hij was prachtig. Bovennatuurlijk, door de goden gevormd prachtig. Hij zou beeldschone kleine demonenbaby’tjes maken.

Nee. Nee. Nope. Absoluut niet. Mijn biologische neerwaartse

spiraal ging er niet voor zorgen dat ik naar Lucian Rollins keek als potentiële kandidaat.

‘Weet je, ze zeggen dat gewichtheffen goed is als je in de rouw bent. Je zou deze week naar de sportschool moeten komen. Mijn sportmaatjes zullen goed voor je zorgen,’ kraaide mevrouw Tweedy terwijl ik mijn best deed om mijn moeder en Lucian af te luisteren.

‘Ik ben degene die bij jullie allebei in het krijt staat,’ zei hij met schorre stem.

Waar hadden ze het in godsnaam over? Ja, mijn ouders en Lucian waren close geweest toen hij de onhandelbare tiener naast ons was. Maar dit klonk als meer dan dat, meer recent. Wat gebeurde hier en waarom wist ik hier niets van af?

Vingers knipten voor mijn gezicht, waardoor ik opschrok uit mijn gedachten.

‘Gaat het, meisje? Je ziet bleek. Wil je iets eten? Ik heb een mueslireep en een fles drinken bij me,’ zei mevrouw Tweedy terwijl ze door haar sporttas rommelde.

‘Alles oké, Sloane?’ vroeg mijn moeder, die de consternatie opmerkte.

Zowel zij als Lucian keken nu naar me.

‘Ik ben oké,’ verzekerde ik haar snel.

‘Ze was even weg,’ verklikte mevrouw Tweedy.

‘Echt, het gaat prima,’ hield ik vol terwijl ik weigerde Lucian aan te kijken.

‘Je staat hier al meer dan twee uur aan een stuk. Waarom ga je niet even een frisse neus halen?’ stelde mam voor. Ik stond op het punt te zeggen dat zij hier net zo lang stond als ik toen ze zich tot Lucian wendde. ‘Vind je dat goed?’

Hij knikte en plotseling stond hij vlak bij me. ‘Ik neem haar wel mee.’

‘Het gaat prima met me,’ zei ik nogmaals, en ik zette een paniekerige stap naar achteren. Mijn ontsnapping werd gedwarsboomd

door een grote uitstalling rouwboeketten. Mijn kont stootte tegen een sokkel en het bloemstuk van de brandweer van Knockemout wankelde gevaarlijk.

Lucian redde de bloemen en legde vervolgens een grote, warme hand op mijn onderrug. Het voelde alsof de bliksem me rechtstreeks in mijn ruggengraat raakte.

Ik lette er altijd goed op om hem niet aan te raken. Er gebeurden vreemde dingen in me wanneer ik dat wel deed.

Ik maakte geen bewuste keuze om me door hem uit de rij te laten leiden. Maar toch liep ik daar, als een gehoorzame golden retriever.

Naomi en Lina kwamen al met een ongeruste blik overeind uit hun stoel. Ik schudde mijn hoofd. Ik kon dit.

Hij leidde me de snikhete ruimte uit naar de garderobe, en nog geen minuut later stond ik op de stoep voor het uitvaartcentrum, het overweldigende gedrang van al die lichamen en het geroezemoes van gesprekken achter ons gelaten. Het was een grauwe, winterse woensdag. Mijn bril besloeg door de temperatuursverandering. De donzige, leigrijze wolken hingen dreigend boven ons en beloofden sneeuw aan het eind van de dag.

Pap hield van sneeuw.

‘Hier,’ zei Lucian geërgerd en hij duwde een jas in mijn hand.

Hij was lang, donker en kwaadaardig.

Ik was klein, eerlijk en geweldig.

‘Die is niet van mij,’ zei ik.

‘Hij is van mij. Trek aan, voordat je doodvriest.’

‘Als ik hem aantrek, ga jij dan weg?’ vroeg ik.

Ik wilde alleen zijn. Op adem komen. Naar de wolken staren en mijn vader vertellen dat ik hem miste, dat ik kanker haatte, dat zodra het had gesneeuwd, ik er op mijn rug in zou gaan liggen en een sneeuwengel voor hem zou maken. Misschien zou ik dan een paar van mijn opgekropte tranen kunnen laten gaan.

‘Nee.’ Hij nam het heft in eigen hand en drapeerde de jas over mijn schouders.

Hij was van een dik, donker kasjmierachtig materiaal, met een gladde satijnen voering. Rijk. Sexy. Hij drukte op me, als een zware deken. Hij rook... Hemels was niet het juiste woord. Verrukkelijk gevaarlijk. De geur van die man was zinnenprikkelend.

‘Heb je vandaag gegeten?’

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Wat?’

‘Heb je vandaag gegeten?’ Hij benadrukte ieder woord geërgerd.

‘Je gaat vandaag niet snauwerig tegen me lopen doen, Lucifer.’ Maar het ontbrak mijn woorden aan hun gewoonlijke felheid.

‘Nee dus.’

‘Sorry dat we een ontbijt van whisky en wijn hebben gehad.’

‘Jezus,’ mompelde hij. Toen strekte hij zijn armen naar me uit. In plaats van achteruitdeinzen of een karateklap tegen zijn strot te geven, stond ik aan de grond genageld. Was dit een onbeholpen poging om me te omhelzen? Me te betasten?

‘Wat doe je?’ piepte ik.

‘Blijf stilstaan,’ beval hij. Zijn handen verdwenen in de zakken van zijn jas.

Hij was precies drieëndertig centimeter langer dan ik. Dat wist ik omdat we het een keer hadden opgemeten. Zijn potloodstreepje stond nog altijd in de deuropening van mijn keuken. Een deel van het verleden waarvan we allebei deden alsof we het niet erkenden.

Hij haalde een enkele sigaret en een gladde, zilveren aansteker tevoorschijn.

Zelfs slechte gewoontes kregen geen vat op Lucian Rollins. Deze man stond zichzelf een enkele sigaret per dag toe. Ik vond zijn zelfbeheersing irritant.

‘Weet je zeker dat je nu je ene sigaretmoment wilt pakken? Het is nauwelijks middag,’ benadrukte ik.

Terwijl hij me aankeek, stak hij de sigaret aan, stopte de aanste-

ker in zijn zak en pakte zijn telefoon. Zijn duimen vlogen over het scherm voordat hij hem terug in zijn colbert stopte. Hij rukte de sigaret uit zijn mond en blies de rook uit terwijl hij me aanstaarde.

Iedere beweging was roofdierachtig, economisch en pissig.

‘Je hoeft niet op me te passen. Je hebt netjes je gezicht laten zien. Je bent vrij om te gaan. Ik weet zeker dat je belangrijkere dingen te doen hebt op een woensdag in plaats van rondhangen in Knockemout.’

Over het puntje van zijn sigaret heen nam hij me zonder een woord te zeggen in zich op. Deze man had de gewoonte om me te bestuderen alsof ik fascinerend weerzinwekkend was. Zoals ik naar de slakken in mijn achtertuin keek.

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Prima. Als je per se wilt blijven, waarom zei mijn moeder dat ze bij je in het krijt staat?’ vroeg ik.

Hij bleef stilletjes naar me kijken.

‘Lucian.’

‘Sloane.’ Mijn naam kwam er schor uit, als een waarschuwing. En ondanks de ijzige vingers die door de kou langs mijn ruggengraat omhoogkropen, voelde ik iets warmes en gevaarlijks in me ontvouwen.

‘Moet jij altijd zo onwetend doen?’ vroeg ik.

‘Ik wil vandaag geen ruzie met je maken. Niet hier.’

Beschamend genoeg welden er onmiddellijk warme tranen op in mijn ogen.

Een volgende duizelingwekkende golf verdriet spoelde over me heen en ik vocht om hem weg te drukken.

‘Er zullen geen nieuwe verhalen meer komen,’ mompelde ik.

‘Wat?’ snauwde hij.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Niets.’

‘Je zei dat er geen nieuwe verhalen meer zouden zijn,’ drong hij aan.

‘Ik praatte tegen mezelf. Ik zal nooit meer een nieuwe herinne-

ring aan mijn vader hebben.’ Tot grote schaamte brak mijn stem.

‘Fuck,’ mompelde Lucian. ‘Ga zitten.’

Ik had het zo druk met het verbergen van mijn tranen voor mijn grootste vijand dat ik nauwelijks registreerde dat hij me niet al te zachtzinnig op de stoep schoof. Zijn handen rommelden weer door de jaszakken en er verscheen een zakdoek voor mijn gezicht.

Ik aarzelde.

‘Als je mijn jas gebruikt om je neus mee af te vegen, moet je een nieuwe voor me kopen en dat kun je je niet veroorloven,’ waarschuwde hij terwijl hij met de zakdoek zwaaide.

Ik griste hem uit zijn hand.

Hij ging naast me zitten, erop lettend een aantal centimeters ruimte tussen ons in te laten.

‘Ik wil je niet horen jammeren over viezigheid op je pak,’ bromde ik voordat ik luidruchtig mijn neus in die belachelijke zakdoek van hem snoot. Wie droeg er tegenwoordig nog katoenen snotdoeken bij zich?

‘Ik zal proberen mezelf te beheersen,’ zei hij op een mildere toon.

We zaten in stilte terwijl ik probeerde mezelf te herpakken. Ik kantelde mijn hoofd en keek op naar de dreigende wolken, mijn tranen dwingend op te drogen. Lucian was de laatste persoon op aarde van wie ik wilde dat hij me kwetsbaar zag.

‘Je had me kunnen afleiden met een leuke, normale ruzie, weet je,’ zei ik beschuldigend.

Met een zucht blies hij weer wat rook uit. ‘Prima. Het was stom en egoïstisch van je om vanochtend niets te eten. Nu loopt je moeder zich daarbinnen zorgen over je te maken, wat deze moeilijke dag nog rottiger voor haar maakt. Je zus en je vriendinnen zijn bang dat je de boel niet aankunt. En ik zit hier om er zeker van te zijn dat jij niet flauwvalt, zodat zij verder kunnen rouwen.’

Ik rechtte mijn rug. ‘Heel erg bedankt voor je bezórgdheid.’

‘Je hebt vandaag één taak. Je moeder overeind houden. Haar

steunen. Haar verdriet delen. Doe wat ervoor nodig is om te zijn wat zij vandaag nodig heeft. Jij bent je vader verloren, maar zij haar partner. Jij kunt later op je eigen manier rouwen. Maar vandaag draait om haar en veroorzaken dat ze zich zorgen om je maakt is fucking egoïstisch.’

‘Wat ben je toch een lul, Lucifer.’ Een scherpzinnige lul die het niet bepaald mis had.

‘Raap jezelf bij elkaar, Pixie.’

De oude bijnaam deed het hem, blokkeerde de niet aflatende triestheid met een felle vleug woede. ‘Jij bent de meest arrogante, betweterige –’

Een gedeukte truck met de bedrukking van *Knockemout Diner* op de portieren kwam vlak voor ons piepend tot stilstand en Lucian overhandigde me zijn sigaret.

Hij stond op toen het raam naar beneden zakte.

‘Alsjeblieft, meneer Rollins.’ Bean Taylor, de iele, chaotische manager van het restaurant, leunde uit het raam en overhandigde Lucian een papieren zak. Bean at iedere dag de hele dag door gefrituurde lekkernijen en kwam nooit een ons aan. Zodra zijn lippen een salade raakten, vlogen de pondjes eraan.

Lucian overhandigde hem een briefje van vijftig dollar. ‘Is goed zo.’

‘Bedankt, man! Gecondoleerd met je vader, Sloane,’ riep hij uit het raampje.

Ik glimlachte zwakjes naar hem. ‘Bedankt, Bean.’

‘Ik moet terug. Mijn vrouw nam het van me over en zij laat de gebakken aardappeltjes altijd aanbranden.’

Hij reed weg en Lucian liet de zak op mijn schoot zakken.

‘Eet.’

Na dat bevel draaide hij zich om en beende terug naar de ingang van het uitvaartcentrum.

‘Blijkbaar houd ik de jas,’ riep ik.

Ik keek hem na. Pas toen ik er zeker van was dat hij binnen was, opende ik de zak. Mijn favoriete ontbijtburrito zat erin, strak in het folie gewikkeld. Het restaurant bezorgde niet. En Lucian zou niet horen te weten was mijn favoriete ontbijt was.

‘Irritant,’ mompelde ik voordat ik de peuk van zijn sigaret kort naar mijn mond bracht, waardoor ik hem bijna kon proeven.

BIKKELHARDE VASTGOEDMAGNAAT MEETS EIGENWIJZE BIBLIOTHECARESSE. WAT KAN ER MISGAAN?

Lucian Rollins is een meedogenloze zakenman die voor niets en niemand bang is. Hij heeft maar één doel: zijn imperium opbouwen en daarmee de smet wegwerken die zijn vader op de familienaam heeft geworpen. Geld en macht zijn de enige dingen waar hij aan denkt. Hoewel, een brutale bibliothecaresse leidt hem af.

Sloane runt de bibliotheek van Knockemout en wil niets weten van Lucian 'Lucifer' Rollins en zijn familie. Ze zijn het slechts over twee zaken eens: zij haat hem en hij haat haar. Maar een geheim uit het verleden verbindt hen. Als Sloane in de problemen raakt, wijkt Lucian niet van haar zijde en slaat hun haat om in een heel ander soort spanning...

Lucy Score is de *New York Times*-bestseller-auteur van de TikTok-hitserie *Knockemout*. Ze groeide op in een boekegekke familie in Pennsylvania en werd journalist. Met de *Knockemout*-serie stond ze op de nominatielijst voor de beste romance 2022 en 2023 van Goodreads.

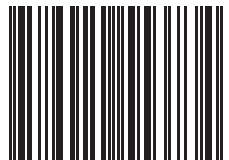
Lees ook in de serie:

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 978 90 205 5373 4 NUR 302

9 789020 553734 >